

Arrest

nr. 298 830 van 18 december 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 10 december 2015 om internationale bescherming. Op 18 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 15 december 2017 trekt de commissaris-generaal deze beslissing in. Op 22 januari 2018 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 229 220 van 25 november 2019 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de weigering van de vluchtelingenstatus maar vernietigt hij de beslissing in zoverre daarin aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Op 13 januari 2020 neemt de commissaris-generaal

opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 240 587 van 8 september 2020 bevestigt de Raad deze beslissing.

1.2. Op 30 september 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 20 juli 2021 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.3. Op 25 oktober 2021 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 30 mei 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A(...) G(...), verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot de Pashtun-etnie te behoren en soennitische moslim te zijn. U bent geboren in het dorp Welayati in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar. U verklaart dat u ongeveer 19 jaar oud bent. U ging naar school en hebt na examens drie leerjaren mogen overslagen, waardoor u op 9 jaar tijd uw lager én middelbaar onderwijs hebt afgerond. U volgde tevens privé-cursussen in Jalalabad en Koranstudies in de madrassa, waar men u ook vertelde over de jihad. Nadat u het middelbaar had afgemaakt deed u mee aan het Konkur-examen dat in Afghanistan toegang biedt tot voortgezet onderwijs. U deed ook mee met het ingangsexamen voor de hogeschool NIMA in Kabul. U kreeg te horen dat u voor NIMA geslaagd was en vertrok naar Kabul voor een oprisingscursus Engels die de eigenlijke studies vooraf zou gaan. Omdat u in Kabul op kot was gegaan ging u niet meer naar de lessen in de madrassa. Uw vader kreeg een dreigbrief van de taliban die u verbood nog langer bij ongelovigen gemengd onderwijs te volgen aan een Amerikaanse universiteit NIMA. U moest terug naar de Koranstudies die u de rug had toegekeerd, zoniet zou men u met de dood bestraffen. Uw vader ging te rade bij de andere stamoudsten in het dorp, maar iedereen was het eens dat u terug moest keren naar de madrassa. Na uw terugkeer in het dorp had u een gesprek met de mollah, tevens de leraar van de madrassa. U sprak vol lof over de Amerikanen, wat de mollah kwaad maakte. U moest zich de volgende dag weer melden in de madrassa. In plaats van Koranstudies ging het alleen nog over de jihad. U kreeg ook gruwelijke beelden te zien van onthoofdingen, en werd daardoor onwel. U bracht uw ouders op de hoogte en zij oordeelden dat het voor u veiliger was om het land te verlaten. Ze regelden uw vertrek met een smokkelaar en u verliet Afghanistan en reisde via diverse andere landen naar België waar u toekwam op 8 december 2015. U vroeg in België een eerste keer asiel aan op 10 december 2015. Na uw vertrek heeft uw vader voorgewend dat hij u zocht, en een document laten opstellen door de malik en de stamoudsten dat bevestigt dat u bent weggelopen en dat wie u vond u mocht uitleveren aan de taliban. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, een puntenblad en certificaat van het middelbaar onderwijs, studentenkaarten van het NIMA en de madrassa, de resultaten van het Konkur-examen, certificaten van de cursussen die u hebt gevolgd in Jalalabad, een dreigbrief van de taliban, een brief van uw school die bevestigt dat u drie jaar hebt overgeslagen, de brief waarin de ouderen bevestigen dat uw vader heeft gezegd dat u bent weggelopen en dat men u mag uitleveren, foto's van uw studententijd in Kabul, en de enveloppes waarmee deze documenten werden opgestuurd naar België.

Op 22 januari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep. Op 25 november 2019 velde de RvV een arrest waarin u de vluchtelingenstatus niet werd toegekend, maar de beslissing werd vernietigd in zoverre u de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De RvV motiveerde daarbij dat er onvoldoende actuele informatie aanwezig was in het administratief dossier om dit deel van de beslissing te schragen. Op 14 januari 2020 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde problematiek met de taliban. Daarnaast werd het bestaan van een intern vluchtalternatief te Jalalabad in uw hoofde vastgesteld. Op 8 september 2020 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS.

Zonder het land te hebben verlaten dient u op 30 september 2020 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U haalt aan dat er in mei 2020 een bomaanslag plaatsvond in uw geboortedorp waarbij vijf van uw familieleden omkwamen, vier neven en uw oom. De vrouw van uw gedode oom overleed door de shock. U bent hierdoor twee keer flauwgevallen en moest een week rust nemen. U meent dat de algemene veiligheidssituatie (in Afghanistan) slechter is dan vijf jaar geleden. Daarnaast verwijst u naar het gegeven dat u reeds vijf jaar in België verblijft, uw toekomst hier ligt en u daardoor niet meer kan leven in Afghanistan. Bij uw terugkeer zal iedereen denken dat u een ongelovige bent.

Ter staving van het overlijden van uw familieleden legt u een beeldopname van een Facebookpost neer alsook een foto. Daarnaast legt u ook enkele brieven neer die uw engagement in de Belgische maatschappij bewijzen, waaronder aanbevelingsbrieven van het woonzorgcentrum waar u werkte alsook twee vrijwilligersattesten van Fedasil.

Op 22 juli 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal uw tweede asielaanvraag niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 25 oktober 2021 een derde verzoek tot internationale bescherming in. U vreest te zullen worden gedood indien u vanuit een ander land naar Afghanistan zou terugkeren. In deze verwijst u naar de machtsovername door de taliban en geeft te kennen dat de situatie in Afghanistan sindsdien nog is verslechterd, alsook dat het talibanregime niet menselijk is te noemen. U geeft te kennen dat verscheidene mensen worden gedood, ook mensen die banden hebben met de voormalige overheid. Uw zus slaagde erin na de machtsovername naar de Verenigde Staten te vliegen, uw ouders bleven in Afghanistan en bevonden zich op hotel in Kabul toen de bomaanslag nabij de luchthaven plaatsvond. Daarnaast bent u inmiddels verloofd met een meisje, zij bevindt zich momenteel vlakbij Jalalabad.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebt u een schrijven vanwege uw raadvrouw neergelegd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat uw verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten. Hierbij dient om te beginnen te worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u beweerde problemen met de taliban. Dit werd bevestigd door de RvV op 8 september 2020 in het arrest met nummer 240587. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard, daar u geen nieuwe elementen had aangebracht. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Derhalve resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek

en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U schuift immers in wezen andermaal de vrees naar voren dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zal worden gedood omdat u in een ander land hebt verbleven (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 19). De verwijzing naar reeds eerder gedane verklaringen kan logischerwijze niet als nieuw element gelden dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Gezien u in wezen geen nieuwe concrete elementen hebt aangebracht die zouden kunnen wijzen op enige verwestering wat u betreft, u blijft slechts in vage termen verwijzen naar een vrees hieromtrent, verwijst het CGVS hierbij nogmaals naar de argumentatie die de RvV naar voren heeft gebracht in haar arrest van 8 september 2020:

[...] dient in casu te worden vastgesteld dat verzoekende partij op geen enkele manier in concreto aantoonbaar dat zij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Evenmin worden concrete elementen bijgebracht waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Een loutere verwijzing naar het gegeven dat zij in België goed geïntegreerd is, volstaat geenszins om dit aan te tonen.

Daarbij dient tevens te worden verwezen naar onderstaande argumentatie, waaruit mag blijken dat het loutere gegeven dat u enige tijd in het Westen hebt verbleven niet betekent dat internationale bescherming per definitie gerechtvaardigd is.

Wat betreft uw algemene verwijzingen naar de machtsovername van de Taliban, dat hierdoor de situatie in Afghanistan verslechterd zou zijn, veel mensen in onzekerheid leven en de groepering verscheidene mensen om het leven zou brengen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 16 & 19), moet worden vastgesteld dat het louter en op algemene manier aanhalen van een gewijzigde situatie niet volstaat om te worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. U heeft immers nagelaten om concreet te duiden op welke manier de gewijzigde algemene situatie een impact heeft op uw specifieke situatie bij terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast werden er geen elementen geïdentificeerd die erop zouden wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op uw persoonlijke situatie. Er moet tevens worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Eenzelfde redenering dient te worden gemaakt bij de algemene verwijzingen naar de Afghaanse situatie die uw raadvrouw in haar schrijven naar voren brengt (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier).

Wat betreft uw toevoegingen omtrent uw gewijzigde familiale samenstelling, u zou intussen verloofd zijn met een meisje dat in de omgeving van Jalalabad woont en uw zus zou zich sinds de machtsovername in de Verenigde Staten bevinden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 13), dient te worden opgemerkt dat dergelijke aanvullingen in wezen geen aanleiding kunnen geven tot een andere beoordeling van uw asielaanvraag en evenmin kunnen leiden tot het verlenen van internationale bescherming.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Zoals hierboven reeds vermeld, in het schrijven vanwege uw raadvrouw wordt immers enkel verwezen naar een algemene situatie in uw land van herkomst, die u niet hebt weten doortrekken naar een persoonlijke concrete en gegronde vrees wat u betreft.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te

worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vermederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van

de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de motiveringsplicht “*vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker uitvoerig in op het vermeende gebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan. Hij hekelt in dit verband dat de adjunct-commissaris objectieve informatie volledig buiten beschouwing laat in de bestreden beslissing en nergens aangeeft waarom hij meent dat er wél voldoende bronnen beschikbaar zijn om een inschatting te kunnen maken van zijn beschermingsnood. Verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022 en besluit “*dat een weigeringsbeslissing in zijn hoofde uiterst voorbarig is, gelet op het gebrek aan duidelijke en concrete informatie over zijn internationale beschermingsnood*”.

In een tweede onderdeel van zijn middel gaat verzoeker uitgebreid in op het vermeende risico omwille van (toegeschreven) verwestering. Hij meent dat de (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur het voor hem bijzonder moeilijk zal maken om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door zijn verblijf in het Westen. Hij benadrukt dat het er niet zozeer om gaat of hij zichzelf 'westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de taliban zal worden gepercipieerd na zijn jarenlang verblijf in Europa. Verzoeker geeft een uitvoerige theoretische toelichting bij het begrip 'verwestering', de risico's voor personen die als verwesterd worden beschouwd en het risico bij terugkeer naar Afghanistan, waaronder het risico op stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting door de familie of gemeenschap. Verzoeker betoogt verder dat ook na de machtsovername door de taliban er ernstige aanwijzingen zijn *"dat personen die als verwesterd beschouwd worden, een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet lopen"*. Hij verwijst daarvoor onder meer naar UK Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"*, februari 2022, p. 8-9 en wijst erop dat EASO in de *"Country Guidance"* van november 2021 besluit dat ondanks de beperkte informatie er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op (zullen) nahouden, zoals blijkt uit publieke verklaringen van de taliban (*EUAA Country Guidance*, p. 85-86). Verzoeker hekelt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing geen enkel individueel onderzoek voert naar zijn mogelijke verwestering en de door hem aangehaalde vrees volledig opzij zet door te verwijzen naar het feit dat hij een vrees voor verwestering reeds eerder heeft aangehaald in zijn tweede asielaanvraag. De adjunct-commissaris houdt daarbij volgens verzoeker geen rekening met het feit dat de taliban ondertussen het volledige grondgebied en de volledige macht hebben overgenomen, dat hij ondertussen al bijna zeven jaar in België is en dat op de adjunct-commissaris een plicht rust om na te gaan of een heden aangehaalde vrees een eerdere administratieve beslissing niet zou kunnen wijzigen omwille van veranderde omstandigheden. Verzoeker vervolgt dat de bewegingsvrijheid in Afghanistan sterk aan banden is gelegd na de machtsovername door de taliban en dat de taliban onvermijdelijk te weten zullen komen dat hij in het Westen verbleven heeft. Hij wijst erop dat hij geen Afghaans paspoort heeft en dat als hij nu moet terugreizen naar Afghanistan, dit ofwel met een Afghaans paspoort afgeleverd door de ambassade in Brussel zal zijn, ofwel met een laissez-passer afgeleverd door de Belgische autoriteiten, hetgeen zijn verblijf in het Westen zal verraden. Verzoeker stelt dat hij verschillende controleposten zal moeten passeren op de luchthaven maar ook nadien tijdens de verdere reis, terwijl landeninformatie melding maakt van onnodig en onevenredig geweld bij controleposten door de autoriteiten. Bovendien wordt dit risico volgens verzoeker nog vergroot doordat de taliban een verregaande controle uitvoeren op de smartphones van Afghanen waarbij de aanwezigheid van muziek of video's al kan leiden tot geweld en pesterijen. Verzoeker meent een groot risico te lopen bij controle van zijn smartphone. Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie over het risico op vervolging, in het bijzonder door de taliban, vóór het huidige regime en sinds de machtsovername door de taliban, kan volgens verzoeker redelijkerwijze worden aangenomen dat het risico op vervolging omwille van verwestering actueel en reëel is voor hem.

Verzoeker betoogt verder dat de adjunct-commissaris geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar elementen die in zijn hoofde wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband. Verzoeker merkt op dat verwesterde Afghanen in het bijzonder opvallen na hun terugkeer, wanneer het gaat om jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd er beïnvloedbaar zijn (Asylos, *"Afghanistan: Situation of young male "Westernised" returnees to Kabul"*, augustus 2017, p. 47). Hij licht toe dat hij op negentienjarige leeftijd aangekomen is in het Westen, op een moment dat hij nog erg beïnvloedbaar was, en dat hij ondertussen reeds meer dan zes jaar in België verblijft, waardoor zijn persoonlijkheid beïnvloed is door westerse waarden en normen. Verzoeker benadrukt tot slot nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen dat Afghaanse asielzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming, terwijl het daarentegen wel mogelijk is om wel een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het profiel van de verzoeker en de voorlopig beschikbare landeninformatie. Verzoeker benadrukt dat het daarbij niet zozeer van belang is of hij zichzelf westers voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa. Verzoeker betwist dat de door hem aangehaalde (gepercipieerde) verwestering geen nieuw element zou zijn aangezien hij dit reeds eerder heeft aangehaald in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, en wijst in dit verband ten eerste op de fundamenteel andere context waarin hij zijn derde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, gelet op de machtsovername door de taliban, en ten tweede op rechtspraak van de Raad met betrekking tot de vereiste van een daadwerkelijk onderzoek naar nieuwe elementen.

In een derde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker uitvoerig in op het leven onder het talibanbewind. Hij stelt dat ook moet worden nagegaan of dit een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Verzoeker verwijst naar het arrest “*Sufi en Elmi*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het ERHM) en stelt dat hoewel dit arrest handelt over Al-Shabaab in Somalië, het eveneens naar analogie kan worden toegepast op Afghanistan. Volgens verzoeker moet de vraag gesteld worden wat het concreet betekent om te moeten leven onder het huidige bewind van de taliban nu ze het volledige grondgebied van Afghanistan in handen hebben gekregen. Met betrekking tot de onrustwekkende huidige situatie, stelt verzoeker dat er momenteel een juridisch vacuüm bestaat, waarbij de taliban de Afghaanse grondwet opschortten, maar nog geen nieuw juridisch kader invoerden. Hij stelt dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, waarbij het contrast tussen hun verklaringen omtrent het recht op onderwijs voor vrouwen en de feiten op het terrein illustratief is voor het feit dat aan het woord van de taliban geen waarde mag worden gehecht. Verzoeker wijst erop dat, ondanks eerdere beloften, de taliban de middelbare scholen voor meisjes enkele uren na hun heropening sloten. Hij stelt dat de taliban nog niet communiceerden over hoe ze Afghanistan plannen te besturen, maar dat wel al duidelijk is dat zij hun interpretatie van de sharia als uitgangspunt nemen. Hij wijst erop dat zij de religieuze politie, verantwoordelijk onder hun vorige schrikbewind voor extreem ernstige mensenrechtenschendingen, opnieuw hebben ingevoerd. Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport “*Afghanistan: Taliban ‘Vice Handbook Abusive*” van Human Rights Watch van 29 oktober 2021 inzake het “*Vice Handbook*” van de taliban, waarin wordt uiteengezet hoe de shariawetgeving moet worden geïnterpreteerd en afgedwongen en dat tal van regels zou bevatten die misbruik uitmaken en een grove onderdrukking van de autonomie en meningsvrijheid van de Afghanen. Hij wijst er verder op dat uit het COI-rapport van EUAA van januari 2022 blijkt dat de taliban in zekere mate gedecentraliseerd zijn en dat lokale talibanleden het heft in eigen handen blijken te nemen zodat bepaalde garanties die de talibanleiding in Kaboel biedt, of bepaalde rechten die men uit het ‘*Vice Handbook*’ zou kunnen putten, in de praktijk voor verzoeker niets waard zijn. Hij citeert vervolgens voorbeelden waaruit blijkt dat straffen voor het overtreden van de normen van de taliban draconisch kunnen zijn waarbij het mogelijk is dat de taliban het uitvoeren van lijfstraffen bewust onder de radar probeert te houden. Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op de lessen uit het verleden en belicht hierbij, onder verwijzing naar diverse bronnen, het tijds kader waarin de taliban slechts bepaalde gebieden onder hun controle hadden (2001-2021) en het vorige Islamitisch emiraat (1996-2001). Verzoeker meent dat hoewel de geschiedenis zich niet noodzakelijk zal herhalen, deze context wel belangrijk is voor een inschatting van de huidige situatie onder het bewind van de taliban. Verzoeker betoogt dat de eerste indicaties dat de situatie dezelfde richting uitgaat nu reeds te vinden zijn in objectieve bronnen, dat het duidelijk is waartoe de taliban in staat zijn eens ze de macht hebben veroverd in het land en dat dit des te meer geldt nu blijkt dat diegenen die in de jaren 1990 het beleid bepaalden van de taliban ook vandaag de dag de machthebbers vormen. Verzoeker gaat tot slot ook in op de huidige talibanleiding en besluit dat hoewel er een zekere mate van onduidelijkheid blijft, er genoeg elementen voorhanden zijn om te concluderen dat leven onder het talibanbewind een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt naar analogie met het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, gezien de radicale shariaregelgeving, de totale controle over het dagelijks leven van burgers, en het risico op draconische bestraffing voor de minste overtreding van deze opgelegde regels.

In een vierde onderdeel van zijn middel wijst verzoeker op door de taliban opgelegde reisrestricties en stelt hij dat het niet duidelijk is welke straffen de taliban voorzien voor het overtreden van het verbod voor Afghanen om het land te verlaten tenzij hun bestemming gekend is bij de taliban.

In een vijfde onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat er zich twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten afspelen op het Afghaanse territorium, waarvan één tussen *Islamic State – Khorasan Province* (hierna: ISKP) en de taliban. Verzoeker wijst erop dat ISKP hoofdzakelijk gevestigd is in Nangarhar, zijn provincie van herkomst, en Kunar. Verzoeker gaat in op de veiligheidsincidenten die hierdoor worden veroorzaakt. Hij meent dat het ondanks de schaarste aan informatie duidelijk is dat de situatie in Afghanistan uiterst volatiel is. Omwille van het serieuze risico op onderrapportering van de geweldsincidenten veroorzaakt door de strijd tussen ISKP en de taliban en het feit dat zijn regio van herkomst meer getroffen wordt dan andere regio's, acht verzoeker op dit vlak verder onderzoek aangewezen. Verzoeker verwijst in dezen andermaal naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022.

In een laatste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar de arresten “*Sufi en Elmi t. het Verenigd Koninkrijk*” en “*S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk*” van het EHRM. Hij stelt dat de vraag die rest voor de beoordeling onder

artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet (en bij uitbreiding artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)) is of er thans sprake is van een precaire socio-economische/humanitaire situatie in Afghanistan en of er een impact is van de gedragingen van de taliban op deze situatie. Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris wederom geen rekening heeft gehouden met de kritische bemerkingen omtrent de beschikbaarheid van betrouwbare bronnen ter plaatse. Hij merkt op dat de situatie in Afghanistan reeds voor de machtsovername door de taliban erg precair was en nadien alleen maar is verslechterd, ter illustratie waarvan hij diverse bronnen aanhaalt. Verzoeker meent dat deze dramatische verslechtering in de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking onlosmakelijk is verbonden met de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat de huidige feitelijke regering door geen enkel land ter wereld officieel wordt erkend en dat na de machtsovername wereldwijd economische sancties werden uitgevaardigd. De internationale financiering van Afghanistan werd opgeschort en in uitvoering van een door de VN-Veiligheidsraad aangenomen sanctieregime werden miljarden dollars aan Afghaanse tegoeden in het buitenland, vooral in de Verenigde Staten, bevroren nadat de taliban het land op niet-democratische en illegitieme wijze hadden overgenomen. Verzoeker meent dat de aangehaalde bronnen duidelijk spreken over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande precaire humanitaire situatie voor de machtsovername door de taliban, maar die volledig ontspoord is na de machtsovername. Hij voert aan dat pas nadien de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat als gevolg hiervan miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet. Hij meent dat de parallel met “*Sufi en Elmi*” duidelijk is. Verzoeker wijst er verder op dat bijna tachtig percent van de begroting van de vorige Afghaanse regering afkomstig was van de internationale gemeenschap en dat met dat geld voor de val van de regering ziekenhuizen, scholen, fabrieken en ministeries werden gefinancierd. Hij meent dat zolang de Afghaanse regering niet erkend wordt en betere samenwerking niet mogelijk gemaakt wordt, het acuut tekort aan humanitaire hulp zich in de toekomst dreigt verder te zetten. Het verlenen van humanitaire en financiële hulp wordt ook gekoppeld aan het gebrek aan transparantie met betrekking tot de bestemming van deze middelen en de vrees dat deze louter zullen dienen ter ondersteuning van de niet-legitieme talibanregering, zo stelt verzoeker. Daarbij is het volgens verzoeker niet uitgesloten dat deze middelen louter aangewend zullen worden om het staatsapparaat mee te bedienen of dat zij zelfs in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zullen belanden. Er heerst dus een groot wantrouwen ten opzichte van het toekennen van deze middelen zolang er niet meer transparantie is of zolang er geen waarborgen bestaan dat zij louter in het voordeel van de Afghaanse bevolking zullen gebruikt worden. Hij meent verder dat kan worden aangenomen dat, niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, de huidige de-factoregering van de taliban door haar machtsovername en gedragingen rechtstreeks aan de basis ligt van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie. Verzoeker verwijst opnieuw naar het arrest met nummer 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. Hij meent dat ook hij zich in een erg kwetsbare situatie bevindt bij terugkeer naar Afghanistan en licht toe dat hij er geen mannelijke verwanten heeft die het voor hem kunnen opnemen. Bovendien is er geen mannelijk gezinshoofd meer, nu zijn vader al jaren geleden overleden is, aldus verzoeker. Verzoeker besluit dat de acties of gedragingen van de taliban, waaronder hun fundamenteel gebrek aan respect voor mensenrechten, de verslechtering van de reeds precaire situatie van de Afghaanse burgers tot rechtstreeks gevolg hebben, via de financiële en economische gevolgen op internationaal niveau en dat op die manier de gedragingen van de taliban indirect een enorme impact hebben op de huidige precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden. Volgens verzoeker haalt de huidige situatie in Afghanistan de drempel van artikel 3 van het EVRM “*doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne*”. Hij herhaalt dat die net zoals in “*Sufi en Elmi*” het gevolg is van gedragingen van een islamitische groepering die de de-factocontrole heeft over het grondgebied.

Verzoeker besluit dat de bestuurlijke en veiligheidssituatie in Afghanistan fundamenteel veranderd is en een volledig nieuw onderzoek zich opdringt. De adjunct-commissaris kwam dan ook ten onrechte en op voorbarige wijze tot het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen zijn en dat zijn volgend verzoek derhalve niet-ontvankelijk is, aldus verzoeker.

2.1.2. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling of, mocht de Raad van oordeel zijn dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, mocht de Raad oordelen dat bijkomend onderzoek nodig is.

2.1.3. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 12 oktober 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2017, het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022, de COI Query "*Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023, als bijkomende informatiebronnen.

2.2.2. Op 17 oktober 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij, blijkens de inventaris, volgende nieuwe stavingstukken voegt:

1. *Aanvraag humanitaire regularisatie en stukken;*
2. *Loonfiches en individuele rekeningen verzoeker;*
3. *Getuigenverklaring S(...) B(...);*
4. *Briefwisseling met Buitenlandse Zaken, standpunt Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade en attest van de Afghaanse Ambassade."*

Tevens refereert verzoeker in zijn aanvullende nota aan volgende landeninformatie, waarvan telkens de weblink wordt vermeld:

- de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)*" van UNHCR van februari 2023;
- het rapport "*Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*" van DRC van 30 december 2022;
- het rapport "*A Needs Assessment of Afghan Human Rights Defenders*" van Freedom House van januari 2023;
- het artikel "*Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law*" van The Guardian 14 november 2022;
- het rapport "*Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy*" van Brookings Institution van 3 februari 2023;
- de NANSSEN Note 3-22 "*Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer*" van oktober 2022;
- het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city, augustus 2022*" van EUAA van 16 september 2022;
- het persbericht "*Afghanistan: Taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts*" van OHCHR van 30 december 2022;
- het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "*The Rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises*" van Amnesty International van 15 augustus 2022;
- het rapport "*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*" van de secretaris-generaal van de VN van 27 februari 2023;
- het rapport "*Human rights situation in Afghanistan February-April 2023*" van UNAMA van 9 mei 2023;
- het rapport "*Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan*" van UNAMA van mei 2023;
- het rapport "*Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan*" van Afghanistan Analysts Network van 8 mei 2023;
- het rapport "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota naar een powerpointpresentatie van november 2022 voor een intervisie van Nansen waarin UNHCR zijn standpunt zou hebben toegelicht met betrekking tot zijn

“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan” van februari 2022, doch heeft nagelaten dit stuk te voegen.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat UNHCR in de bijgewerkte versie van voormelde “Guidance Note” van februari 2023 staten nog steeds vraagt om Afghaanse onderdanen niet terug te sturen naar Afghanistan, “omwille van het gebrek aan informatie en het gebrek aan voorspelbare regelgeving en een aanvaardbare mensenrechtensituatie”.

Verzoeker wijst verder op een aantal passages uit het voormelde rapport van DRC van december 2022 en op het artikel van Freedom House van januari 2023, waaruit blijkt dat de taliban de capaciteiten hebben om uitgebreid onderzoek te doen naar het doen en laten van Afghanen die uit het Westen terugkeren, op de inhoud van het artikel uit The Guardian van november 2022 omtrent de toepassing van de sharia door de taliban en op informatie van Brookings Institution van februari 2023 omtrent het beleid en de machthebbers van de taliban en de toestroom van terroristen uit andere landen.

Verder vestigt verzoeker de aandacht op de inhoud van een nota van Nansen van oktober 2022. In dit kader maakt hij een uitgebreide, algemene en theoretische analyse, onder meer aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM inzake de bewijslast in, en de beoordeling van, verzoeken om internationale bescherming. Voorts herhaalt hij, verwijzende naar voormelde nota van Nansen, dat er een gebrek aan informatie zou zijn om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren, en dit omdat er praktisch geen terugkeerders uit het Westen zijn. Vervolgens wijst verzoeker op de kritiek die in deze nota wordt geuit op de interpretatie van de bronnen waarop de verwerende partij zich beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen.

Voorts gaat verzoeker in op de inhoud van informatie van EUAA over de veiligheidssituatie in Afghanistan van augustus 2022. Daarbij uit hij kritiek op het gegeven dat en de wijze waarop daarin cijfers van ACLED en informatie van UCPD en twee lokale nieuwsbronnen worden gehanteerd. Verder gaat verzoeker in op de analyse van (het beleid van de) machtshebbers en de (veiligheids)situatie in Afghanistan in het voormelde rapport van EUAA.

Vervolgens haalt verzoeker een andere bijdrage van EUAA van augustus 2022 aan betreffende de socio-economische situatie in Afghanistan en het risico dat terugkeerders in dit kader lopen. Verzoeker leest hierin dat de taliban hun verplichtingen niet nakomen en dat de huidige situatie in Afghanistan de drempel van artikel 3 van het EVRM behaalt.

Verzoeker wijst verder op het eind 2022 door de taliban uitgevaardigde verbod voor ngo's en humanitaire organisaties om vrouwen te werk te stellen en de aanvullende beslissing begin april 2023 dat er geen vrouwen meer mogen werken voor internationale organisaties in Afghanistan. Volgens verzoeker vloeit de humanitaire situatie “in zeer grote mate voort uit hoe moeilijk het door de Taliban wordt gemaakt voor ngo's en humanitaire organisaties om hulp te verlenen” en is de rechtspraak van het EHRM in “Sufi en Elm” dan ook direct van toepassing.

Tevens wijst verzoeker op een rapport van EUAA van augustus 2022 met betrekking tot geïsoleerde individuen in Afghanistan. Hij verwijst daarbij naar een aantal zaken die omtrent het risico op basis van verwestering worden gesteld in dit rapport. Verder geeft hij een overzicht van hetgeen er in dit rapport wordt gesteld omtrent de decentralisatie van de taliban, het gebrek aan eenvormigheid en de regionale verschillen op het vlak van wetgeving, beleid, uitvoering en rechterlijke macht. Hij stelt dat het van belang is om te kijken naar de talibanfractie die in zijn regio de macht heeft en benadrukt dat het risico in rurale Pasjtoe-gebieden, zoals de regio waarvan hij afkomstig is, groter is. Vervolgens vestigt verzoeker de aandacht en uit hij kritiek op wat er in het rapport gesteld wordt over de oproep vanwege talibanofficials om terug te keren naar Afghanistan. Eveneens verwijst verzoeker naar en uit hij kritiek op wat er in het rapport wordt gesteld over de behandeling door de taliban van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren. Verzoeker leidt uit zijn betoog dienaangaande af dat er wel degelijk sterke indicaties zijn dat personen die verwesterd zijn of lijken bij een terugkeer het doelwit zullen vormen van de taliban. Verzoeker benadrukt dat hij ook westerse kleren draagt, zijn baard scheert en naar muziek luistert en programma's kijkt die door de taliban zouden worden verboden. Tevens zal hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst verschillende checkpoints van de taliban moeten passeren, waarbij zijn gsm zal doorgelicht worden, en zal hij daarna in zijn rurale, conservatieve dorp onmiddellijk opvallen bij een terugkeer naar Afghanistan, zal hij extra in de gaten worden gehouden en is er een grote kans dat afwijkend gedrag ter kennis zal worden gebracht van de taliban, aldus verzoeker. Verzoeker haalt voorts

aan dat de taliban lijfstraffen toepassen bij het niet-respecteren van de religieuze regels. Hij wijst op de toename van en de regionale verschillen in de toepassing van deze regels. Verder uit verzoeker kritiek op de info waaruit blijkt dat de taliban begrip zouden hebben voor Afghanen die het land om economische redenen verlieten.

Verzoeker wijst daarnaast op hetgeen er betreffende de door de taliban gepleegde mensenrechtenschendingen gesteld wordt in landeninformatie van Amnesty International van augustus 2022. Volgens hem is dit rapport om verschillende redenen relevant om zijn risico bij een terugkeer in te schatten. In eerste instantie blijken uit dit rapport de doorgedreven controles die plaatsvinden en de technische kennis van de taliban, waarbij laptops, sociale media en smartphones worden doorzocht en waarbij zij erin slagen om zelfs verwijderde foto's en video's terug te vinden. Verder blijkt hieruit dat lokale talibanleiders nieuwkomers in de regio in de gaten houden en aanspreken en daarnaast informanten rekruteren die zulke nieuwkomers in de gaten moeten houden. Volgens verzoeker vergroot dit alles de kans dat hij bij een terugkeer op negatieve wijze in aanraking komt met de taliban. Verzoeker benadrukt tot slot dat ook uit dit rapport blijkt dat de vele restricties in Afghanistan gradueel worden verscherpt en hardhandig worden afgedwongen.

Verder gaat verzoeker in op de inhoud van voormeld verslag van de secretaris-generaal van de VN van februari 2023. Hij wijst op de bijzondere aandacht die daarin wordt gehecht aan de toegenomen humanitaire behoeften in Afghanistan en de verdere en drastische beperkingen die aan Afghaanse vrouwen en meisjes worden opgelegd. Hij wijst er verder op dat volgens dit rapport de veiligheidsincidenten in de periode tussen november 2022 en januari 2023 zijn toegenomen in vergelijking met dezelfde periode een jaar eerder en dat de meeste incidenten plaats vinden in de provincies Helmand, Kandahar, Kaboel en Nangarhar, waarbij hij stelt dat deze laatste zijn provincie van herkomst is. Hij wijst er tot slot op dat in het rapport sprake is van een toename van gerechtelijke lijfstraffen en dat het duidelijk is dat de regelgeving almaar strikter wordt en effectief gehandhaafd wordt.

Verzoeker vervolgt dat blijkens de update van UNAMA aangaande de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot werk voor vrouwen in de periode van februari tot april 2023 verder werd beperkt en dat personen die zich kritisch uitlaten over deze maatregelen door de taliban hard worden aangepakt.

Verzoeker wijst vervolgens op hetgeen in voormeld rapport van UNAMA van mei 2023 over lijfstraffen en de doodstraf in Afghanistan kan worden gelezen.

Verder wijst verzoeker op de risico-verhogende factoren voor terugkeerders vermeld in de "EUAA Country Guidance" van januari 2023, en past hij deze toe op zijn persoonlijke situatie. Zo duidt hij erop dat hij in 2015 uit Afghanistan vertrokken is en in december 2015 in België is aangekomen en ondertussen al acht jaar in België woont. Hij wijst verder op zijn herkomst als Pasjtoe uit het dorp Welayati, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar, hetgeen ruraal gebied is waar veel Pasjoen wonen. Hij betoogt onder verwijzing naar de beschikbare landeninformatie dat hij bij een terugkeer niet enkel de taliban dient te vrezen, maar ook ISKP, die historisch gezien sterk stond in zijn regio, kan rekenen op lokale steun van dorpen in zijn district, na de machtsovername door de taliban in het algemeen een heropleving maakte en zeer actief is in specifiek zijn district. Verzoeker meent dat gezien ISKP een jihad voert tegen het Westen en men in zijn dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, het risico groot is dat hij het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden. Vervolgens gaat verzoeker in op zijn leven in België, waarbij hij herhaalt dat hij al acht jaar onafgebroken in België woont en betoogt dat hij zich zeer snel heeft aangepast aan de westerse cultuur. Hij citeert uitvoerig uit de gevoegde stukken met betrekking tot de aanvraag humanitaire regularisatie die door hem op 28 januari 2021 werd ingediend (stuk 1) en wijst erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 oktober 2022 de beslissing genomen heeft om hem een beperkte verblijfsvergunning te geven op basis van de humanitaire regularisatie. Verzoeker geeft aan dat hij terug is beginnen werken in het woonzorgcentrum te Ranst van zodra hij zijn A-kaart ontving en dat hij daar nu voltijds werkt, ter staving waarvan hij stukken voegt (stuk 2). Hij citeert tevens uit de gevoegde verklaring van S. B., een projectleider van 'talent en taal' (stuk 3). Verzoeker besluit dat uit voormelde elementen blijkt dat hij op verregaande wijze geïntegreerd is in de Belgische samenleving, hetgeen volgens hem een distantiëring van de Afghaanse waarden en normen veronderstelt. Hij meent dan ook niet vertrouwd te zijn met de waarden en normen die de taliban opleggen aan de Afghaanse bevolking.

Tot slot wijst verzoeker op de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die daarmee gepaard gaan. Hij betoogt dat aangezien de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming

gepaard gaat met het opleggen van een terugkeermaatregel, het “voor een omvattend onderzoek naar de risico’s die verzoeker loopt bij terugkeer (...) mee in rekening gebracht moet worden hoe die terugkeer zou verlopen”. Hij stelt dat hij niet over geldige Afghaanse reisdocumenten beschikt die hem in staat zouden stellen terug te keren naar Afghanistan en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die trouw is aan de voormalige Afghaanse republiek, door de taliban gezien zal worden als een existentiële vijand van het emiraat, wat het gebruik van documenten die door deze ambassade zouden worden afgeleverd extreem risicovol maakt. Hij wijst erop dat volgens de FOD Buitenlandse Zaken de Afghaanse ambassade te Brussel inmiddels opnieuw reisdocumenten aflevert en verwijst naar stuk 4 gevoegd bij zijn aanvullende nota. Verzoeker betoogt verder dat als de Afghaanse ambassade reisdocumenten aflevert, er moet worden van uit gegaan dat er communicatie is met de de-facto-overheden in Afghanistan en dat identiteitsgegevens aan de taliban worden bezorgd. Bovendien zou volgens hem identificeerbaar zijn “dat dergelijke documenten afkomstig zijn van een instantie die trouw is aan de Afghaanse Republiek, zich nog steeds opwerpt als de diplomatieke missie bij de NAVO, én die in hun communicatie dweept met de NAVO, door in hun embleem onder meer de Afghaanse vlag en de NAVO vlag met elkaar te verstrengelen”, ter staving waarvan hij naar de website van de Afghaanse ambassade te Brussel verwijst. Verzoeker verwijst andermaal naar de risico’s die Afghanen lopen bij terugkeer naar hun land van herkomst en meent dat deze nauwgezet moeten worden onderzocht, naar analogie met het onderzoek dat de Raad heeft gevoerd in zijn arrest met nummer 282 473 van 22 december 2022 met betrekking tot de terugkeer naar Burundi en het onderzoek dat het EHRM heeft gevoerd in voormeld arrest “*Sufi en Elm*” inzake de terugkeer naar Somalië.

2.2.3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij een beslissing tot toekenning van een beperkt verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voegt (stuk 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4 en 55/2 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door hem beweerde problemen met de taliban, zoals door de Raad bevestigd werd op 8 september 2020 in zijn arrest met nummer 240 587, en zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard daar hij geen nieuwe elementen had aangebracht, dat (ii) verzoeker met zijn verwijzing in vage termen naar een vrees om bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan te worden gedood omdat hij in een ander land heeft verbleven geen nieuwe concrete elementen heeft aangebracht die zouden kunnen wijzen op enige verwestering, waarbij nogmaals verwezen wordt naar de argumentatie van de Raad in voormeld arrest van 8 september 2020 en naar de verdere argumentatie in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat het loutere gegeven dat verzoeker enige tijd in het Westen heeft verbleven niet betekent dat internationale bescherming per definitie gerechtvaardigd is, dat (iii) verzoekers algemene verwijzingen naar de machtsovername van de taliban en de algemene verwijzingen naar de Afghaanse situatie in het schrijven van zijn raadvrouw niet volstaan om te worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, nu geen concrete elementen werden geïdentificeerd of door verzoeker of zijn raadvrouw werden voorgelegd die erop wijzen dat de gewijzigde algemene situatie een impact zou hebben op verzoekers persoonlijke situatie, dat (iv) verzoekers toevoegingen omtrent zijn gewijzigde familiale samenstelling – hij zou intussen verloofd zijn met een meisje dat in de omgeving van Jalalabad woont en zijn zus zou zich sinds de machtsovername in de VS bevinden – in wezen geen aanleiding kunnen geven tot een andere beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en evenmin kunnen leiden tot het verlenen van internationale bescherming, dat (v) de door verzoeker neergelegde bewijsstukken niet bij machte zijn een ander licht te werpen op de bovenstaande appreciatie, dat (vi) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er ten aanzien van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en (vii) er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidige (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar de machtsovername door de taliban en aangeeft dat de situatie in Afghanistan sindsdien nog verslechterd is en het talibanregime niet menselijk te noemen is. Verzoeker haalt aan dat verscheidene mensen worden gedood omdat ze banden hebben met de voormalige Afghaanse overheid. Hij stelt te vrezan dat hij zal worden gedood omdat hij vanuit een ander land terugkeert. Ter staving van zijn verzoek legt verzoeker een schrijven van zijn raadvrouw van 5 oktober 2021 neer waarin zij, onder verwijzing naar algemene informatie, ingaat op de gewijzigde situatie in Afghanistan sinds de machtsovername van de taliban (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Deel DVZ', verklaring volgend verzoek, vragen 16, 18-20 en stuk 4, 'Documenten', schrijven advocaat).

In de bestreden beslissing oordeelt de adjunct-commissaris dat verzoeker geen nieuwe concrete elementen heeft aangebracht die zouden kunnen wijzen op enige verwestering in zijn hoofd en zich beperkt tot een verwijzing in vage termen naar een vrees hieromtrent. De adjunct-commissaris verwijst daarbij naar de argumentatie van de Raad in voormeld arrest van 8 september 2020.

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat de adjunct-commissaris geen enkel individueel onderzoek gevoerd heeft naar zijn mogelijke verwestering en de door hem in dit verband aangehaalde vrees volledig opzij zet door wijzen op het feit dat hij deze vrees reeds eerder heeft aangehaald in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. De adjunct-commissaris houdt daarbij volgens verzoeker

geen rekening met het feit dat de taliban ondertussen het volledige grondgebied en de volledige macht hebben overgenomen en dat hij ondertussen al bijna zeven jaar in België is.

De Raad stelt vast dat waar het door verzoeker aangehaalde element van verwestering *in casu* niet nieuw is, daar verzoeker dit reeds heeft aangehaald in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing genomen op zijn eerste verzoek om internationale bescherming en ter ondersteuning van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, hij in het kader van zijn huidige derde verzoek middels een aanvullende nota neergelegd op 17 oktober 2023 bijkomende stavingstukken bijbrengt ter concretisering van zijn verklaringen verwesterd te zijn of als dusdanig te zullen worden gepercipieerd bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien dateren verzoekers eerste twee verzoeken om internationale bescherming van vóór de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en wordt niet betwist dat met deze machtsovername de situatie in Afghanistan fundamenteel gewijzigd is, zodat dient te worden onderzocht of in het licht van deze gewijzigde omstandigheden de door verzoeker aangehaalde vrees en elementen de beslissingen die werden genomen met betrekking tot zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming kunnen wijzigen.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – *i.e.* onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu blijkt uit de niet-betwiste gegevens van het dossier dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Welayati (subdorp Qalai Jangal) gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar, dat hij zijn regio en land van herkomst verlaten heeft in 2015 toen hij ongeveer negentien jaar oud was en dat hij na een reis van ongeveer drie maanden op 8 december 2015 is aangekomen in België, waar hij sindsdien op onafgebroken wijze verblijft. Op heden is verzoeker ongeveer zevenentwintig jaar oud.

De Raad merkt op dat niettegenstaande verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 al meerderjarig was en bijgevolg gevormd naar de Afghaanse waarden en normen, hij niettemin nog een adolescent was van ongeveer negentien à twintig jaar oud toen hij in België toekwam.

De Raad merkt vervolgens op dat uit de stukken in het rechtsplegingsdossier, met name deze gevoegd bij verzoekers aanvullende nota neergelegd op 17 oktober 2023, en de opmerkingen ter terechtzitting blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België en doorheen zijn verblijf van inmiddels acht jaar ernstige en volgehouden inspanningen geleverd heeft om zich te integreren in de Belgische samenleving via onder meer opleidingen, werk en het leren van de Nederlandse taal. Verzoeker brengt een attest bij van een door hem gevolgd programma Inburgering, alsook diverse door hem behaalde certificaten van opleidingen Nederlands. Verzoeker brengt ook diverse stukken bij ter staving van zijn werkervaring als vrijwilliger zowel binnen als buiten het opvangcentrum van Fedasil waar hij gedurende vier jaar heeft verbleven, zijn opleiding tot keukenmedewerker, zijn stage als winkelmedewerker bij Opnieuw & Co en zijn huidige werk als kok en schoonmaker in een woonzorgcentrum, tot tevredenheid van zijn werkgever en collega's.

Daarnaast brengt verzoeker meerdere verklaringen bij van personen die getuigen van de groei die verzoeker heeft doorgemaakt sinds zijn aankomst in België, van zijn gedrevenheid en zelfredzaamheid (verzoeker is niet langer afhankelijk van opvang, heeft een job en voorziet in zijn eigen onderhoud) en van zijn open en constructieve houding alsook zijn wil om te integreren en een bijdrage te leveren aan de Belgische samenleving. Gelet op het profiel van de personen die deze verklaringen hebben opgesteld, met name personen die bij verzoekers ontwikkeling sedert zijn aankomst en de laatste jaren in België nauw betrokken waren, alsook het feit dat deze stukken een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan hieraan een zekere bewijswaarde worden toegekend.

Zo beschrijft H. B., werkzaam als sociaal assistent in het opvangcentrum waar verzoeker tot september 2020 verbleef, de evolutie die verzoeker heeft doorgemaakt, waarbij hij aanvankelijk betaalde taken vervulde binnen het opvangcentrum waar hij verbleef, zoals in het restaurant, maar zijn horizon, zowel professioneel als sociaal, verbreedde door zich vervolgens ook buiten de opvangstructuur van Fedasil nuttig te maken als vrijwilliger. Deze getuige geeft aan dat het verzoeker daarbij niet enkel om het financiële aspect ging, maar ook om de sociale contacten, het bijleren over onze cultuur, de geschreven maar vooral ook ongeschreven gewoonten. Haar verklaring vindt weerklank in de overige bijgebrachte getuigenissen, die eveneens melding maken van de groei die verzoeker heeft doorgemaakt en de uitbreiding van zijn rollen zowel binnen als buiten het opvangcentrum. Verzoekers zelfredzaamheid en goede kennis van het Nederlands kunnen ook worden vastgesteld ter terechtzitting, waar verzoeker de bijstand van een tolk niet nodig heeft en zijn opmerkingen volledig in het Nederlands maakt. Voorts vindt verzoekers opmerking ter terechtzitting dat zijn verblijf en werk in België voor hem een “school van integratie” is geweest naar het oordeel van de Raad afdoende steun in zijn goede kennis van het Nederlands en de door hem bijgebrachte overeenstemmende getuigenissen, waaruit blijkt dat hij heel goed is ingeburgerd in de Belgische samenleving, dat hij in zeer korte tijd het Nederlands zeer goed heeft aangeleerd en dat hij blijk heeft gegeven van verlangen en enthousiasme om zich open te stellen voor de Belgische samenleving. De Raad kan aannemen dat verzoeker, die zich als bewoner van een opvangcentrum van Fedasil reeds open stelde voor vrijwilligerswerk buiten de opvangstructuur, met zijn huidige job als kok en schoonmaker in een woonzorgcentrum niet louter de daarmee gepaard gaande financiële voordelen beoogde maar tevens gemotiveerd werd door de mogelijkheid om sociale contacten aan te knopen met collega's en bewoners en zo te taal te leren en vertrouwd te geraken met de Belgische cultuur en omgangsvormen. De Raad acht het verder opvallend dat waar verzoekers advocaat ter terechtzitting de nadruk legt op het vrouwelijke karakter van zijn job in het woonzorgcentrum (althans volgens de conservatieve talibanmentaliteit) en op het feit dat de maaltijden die hij helpt bereiden niet halal zijn, verzoeker dit zelf nuanceert door te stellen dat hij zijn werk niet zozeer als problematisch ervaart omdat het vrouwenwerk zou zijn en dat hij gewoon zijn werk doet en daarbij onder meer met varkensvlees in aanraking komt, wat hij aanvankelijk nog als haram beschouwde maar nu, na acht jaar in België, voor hem normaal is. De vaststelling dat verzoeker, in tegenstelling tot zijn advocaat, zijn werk juist niet problematiseert, duidt naar het oordeel van de Raad op verzoekers open en progressieve mentaliteit.

De bijgebrachte documenten en verklaringen geven samen blijk van een goede en doorgedreven integratie van verzoeker in de Belgische samenleving. Uit dit alles blijkt dat verzoeker reeds geruime tijd in België onderwijs volgde en werkte en al die tijd is ondergedompeld in de Belgische samenleving en noodzakelijkerwijze met westerse waarden en opvattingen werd geconfronteerd. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, werk en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge volwassen man en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

Verder wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht blijkt dat er verschillende groeperingen actief zijn in de provincie Nangarhar, zoals de taliban en ISKP. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP.

Ook kan in dezen niet worden uitgesloten dat verzoeker een verwestering zal worden toegeschreven. Er kan immers geen abstractie worden gemaakt van het gegeven dat verzoeker inmiddels acht jaar in België verblijft. Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban en ISKP is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt en minstens als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

De omstandigheid dat verzoeker nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan hoeft op zich niet tot een andere conclusie te leiden. De Raad merkt op dat waar verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst

Vreemdelingenzaken op 4 november 2021 naar aanleiding van het indienen van huidig derde verzoek nog aangaf maandelijks contact te hebben met zijn vader (AD, stuk 6, 'Deel DVZ', verklaring volgend verzoek, vraag 21), hij ter terechtzitting aangeeft al drie maanden niet meer te hebben gepraat met zijn vader, maar wel nog contact te hebben met zijn broers en zussen, waaronder de zus die in de VS woont. Verzoeker gaf ter zitting ook aan dat hij vermoedt dat hij nog steeds verloofd is met een meisje in Afghanistan, maar dat die beslissing genomen werd door zijn ouders en hij hier zelf niet volledig achter staat. Dit strookt met zijn eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij kort na de machtsovername door de taliban door zijn ouders met dit meisje werd verloofd en dat hoewel dit idee in zijn familie al langer zou hebben bestaan, hij dit allemaal te rap vond gaan en hij zijn vader nog zou hebben gevraagd om het niet te doen (*ibid.*, vraag 13). Hoewel het hier loutere beweringen betreft die niet kunnen worden geverifieerd, acht de Raad ze niettemin tekenend voor de progressieve denkwijze die spreekt uit verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte getuigenissen.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op zijn specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van talibanleden en -aanhangers riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden.

Bij de beoordeling van verzoekers vrees moet rekening worden gehouden met de strenge sociaalreligieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht. De Raad benadrukt in dezen de informatie dat personen, die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de *EUAA Country Guidance* (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, met name verzoekers profiel, individuele omstandigheden en specifieke persoonlijke situatie, gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of godsdienstige overtuiging kan worden aangenomen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker *in casu* wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhogen. Aangezien de partijen middels de neergelegde proceduristukken – waarop de Raad, gelet op de devolutieve werking van het beroep, vermag acht te slaan – voldoende elementen hebben aangedragen om de Raad toe te laten de beschermingsnood van verzoeker ten gronde te beoordelen en beide partijen ter terechtzitting in de mogelijkheid waren om aangaande deze neergelegde stukken bezwaren of argumenten te formuleren, dient huidig verzoek niet opnieuw te worden overgezonden aan de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. WILLAERT